РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

16 януари 2007 година *

По дело T-53/05,

Calavo Growers, Inc., установено в Santa Ana (Съединени американски щати), за което се явяват адв. E. Armijo Chávarri и адв. A. Castán Pérez-Gómez, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн) (СХВП), за която се явява г-жа J. García Murillo, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в производството пред Първоинстанционния съд, е

Luis Calvo Sanz, SA, установено в Carballo (Испания), представлявано от адв. J. Rivas Zurdo и адв. E. López Leiva, avocats,

* Език на производството: испански

което има за предмет жалба срещу решение на първи апелативен състав на СХВП от 8 ноември 2004 г. (преписка R 159/2004-1) по процедура по възражение между Calavo Growers, Inc. и Luis Calvo Sanz, SA,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

състоящ се от: г-н J. Pirrung, председател, г-н A. W. H. Meij и г-жа I. Pelikánová, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 8 март 2001 г. Luis Calvo Sanz, SA подава заявка пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (СХВП) за регистрация на марка на Общността на възпроизведената по-долу фигуративна марка:

2 Стоките, за които е поискана регистрацията, са от класове 29, 30 и 31 по смисъла на Ницската спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки, приета на 15 юни 1957 г., ревизирана и допълнена, като отговарят, за всеки от тези класове, на следното описание:

— клас 29: „Месо, риба, птици и дивеч; месни екстракти; консервирани, замразени, сушени, варени и печени плодове и зеленчуци; желета, конфитюри, компоти; яйца, мляко и млечни произведения; хранителни масла и мазнини“,

— клас 30: „Кафе, чай, какао, захар, ориз, тапиока, саго, заместители на кафе; брашно и произведения от зърнени храни, хляб, сладкиши и захарни изделия, сладоледи; мед, меласа; мая, бакпулвер; сол, горчица; оцет, сосове (подправки); подправки; лед“,

— клас 31: „Селскостопански, градинарски и горски продукти и семена, които не са включени в други класове; живи животни; пресни плодове и зеленчуци; семена за посев, живи растения и цветя; храни за животни; малц“.

3 На 24 септември 2001 г. заявката за регистрация е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 84/2001.

4 На 21 декември 2001 г. Calavo Growers Inc. подава възражение срещу заявката за регистрация на марката на Общността. Възражението се състои от две части. Първата част, изготвена на испански език, е озаглавена „Escrito de Oposición“ (наричана по-нататък „формуляр“) и е представена под формата на

формуляр, който възпроизвежда номерацията и наименованията на рубриките на официалния формуляр на СХВП, като в рубриката „Език на възражението“ е посочено „ES“, а в рубриката „Основания на възражението“ е посочено „94 възражението се основава на по-ранна марка и вероятност от объркване“. Втората част, изготвена на английски език и озаглавена „Notice of Opposition“ (наричана по-нататък „Пояснение на основанията“), се състои от три страници текст, който под уводното заглавие „99 Explanations of grounds“ пояснява основанията на възражението.

5 Възражението се основава на регистрацията на словна марка на Общността № 102 822 CALAVO, заявена на 1 април 1996 г. и регистрирана на 26 август 1998 г. за стоки от класове 29 и 31 по смисъла на Ницката спогодба, съответстващи, за всеки от тези класове, на следното описание:

— клас 29: „Месо, риба, птици и дивеч; месни екстракти; консервирани, замразени, сушени, варени и печени плодове и зеленчуци; желета, конфитюри, компоти; яйца, мляко и млечни произведения; хранителни масла и мазнини; приготвени и замразени авокадо и гуакамоле; сушени папая и манго“,

— клас 31: „Селскостопански, градинарски и горски продукти и семена, които не са включени в други класове; живи животни; пресни плодове и зеленчуци; семена за посев, живи растения и цветя; храни за животни; малц; пресни авокадо, папая и манго“.

6 Възражението се основава на всички стоки, обхванати от по-ранната марка, и се отнася до всички стоки, посочени в заявката за марка.

7 С решение от 18 декември 2003 г. отделът по споровете на СХВП частично уважава възражението, като приема, че за някои стоки съществува вероятност от объркване между конфликтните знаци. В решението се посочва, че поясненията на основанията, представени от възразяващия (жалбоподател в производството пред Първоинстанционния съд) заедно с формуляра, не могат да бъдат взети предвид, тъй като документът е подаден на език, различен от езика на процедурата, и преводът му на езика на процедурата не е представен в срока, определен от СХВП за тази цел.

8 На 18 февруари 2004 г. встъпилата страна обжалва посоченото решение. На 8 ноември 2004 г. първи апелативен състав на СХВП уважава жалбата и отменя решението на отдела по споровете. С решението си (наричано по-нататък „обжалваното решение"), съобщено на жалбоподателя на 12 ноември 2004 г., апелативният състав отхвърля възражението и разпорежда възразяващият да понесе разноските, направени от заявителя (встъпила страна в производството пред Първоинстанционния съд) във връзка с процедурите по възражение и обжалване.

9 В обжалваното решение апелативният състав приема, че отделът по споровете не е бил компетентен служебно да разгледа възражението и поради това не е можел частично да го уважи. Възражението било опорочено, тъй като посочвало като основание само „вероятност от объркване", без да предоставя никакви допълнителни доводи на езика на процедурата.

10 Апелативният състав счита, че отделът по споровете е нарушил „диспозитивното начало", според което страните определят същността на спора, както и принципа на равните процесуални възможности, закрепени в член 74, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), по силата на който СХВП не може да пристъпва към служебна проверка на фактите, тъй като проверката се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, предоставени от страните, и търсеното решение.

11 Апелативният състав приема, че възразяващият трябва да представи и да докаже основанията за възражението си и че общото позоваване на „вероятност от объркване“ не е достатъчно. Според него факторите, определящи в конкретния случай съществуването на вероятност от объркване, следва да бъдат посочени и доказани. В случай че възразяващият не изпълни посоченото изискване, СХВП не може да поправи това процесуално бездействие, тъй като не е компетентна да пристъпи към служебна проверка, длъжна е да бъде безпристрастна и не може да действа едновременно в качеството на съдия и на страна. В заключение обжалваното решение постановява, че следва да се приложи санкцията, произтичаща от неизпълнението на това процедурно изискване, а именно отхвърляне на възражението като неоснователно.

Производство пред Първоинстанционния съд и искания на страните

12 Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя в секретариата на Първоинстанционния съд на 24 януари 2005 г.

13 Встъпилата страна и СХВП са представили писмените си отговори съответно на 20 юни и на 25 юли 2005 г.

14 С писма, постъпили в секретариата на Първоинстанционния съд съответно на 4 и 5 август 2005 г., жалбоподателят и встъпилата страна са поискали да представят писмена реплика. На 17 август 2005 г. председателят на втори състав преценява, че не следва да се пристъпва към цялостна втора размяна на писмени становища по силата на член 135, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Той решава обаче да даде право на встъпилата страна да представи писмена защита, за да ѝ позволи да изрази позицията си относно писмения отговор на СХВП, в който последната се присъединява към доводите, представени от жалбоподателя. Встъпилата страна подава допълнителното си писмено становище в секретариата на Първоинстанционния съд на 10 октомври 2005 г.

15 С писмо, постъпило в секретариата на Първоинстанционния съд на 27 октомври 2005 г., жалбоподателят подновява молбата си от 4 август, като уточнява, че иска също да отговори на твърденията на встъпилата страна, които последната е получила правото да изложи в допълнителното писмено становище. С решение от 22 ноември 2005 г. председателят на втори състав отхвърля тази молба.

16 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството, без да се пристъпва към предварително събиране на доказателства.

17 Устните състезания на страните и отговорите им на въпросите, поставени от Първоинстанционния съд, са изслушани на съдебното заседание от 11 юли 2006 г. По отношение на писмената фаза на производството СХВП добавя и искания във връзка със съдебните разноски.

18 Жалбоподателят иска Първоинстанционният съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

19 СХВП иска Първоинстанционният съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да върне делото пред апелативния състав, който да се произнесе относно съществуването на вероятност от объркване между конфликтните знаци,

— да постанови всяка страна да заплати направените от нея съдебни разноски.

20 Встъпилата страна иска Първоинстанционният съд:

— да отхвърли жалбата в нейната цялост и да потвърди обжалваното решение,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, направени от встъпилата страна в настоящото производство.

От правна страна

21 В подкрепа на исканията си жалбоподателят посочва едно-единствено правно основание, изведено от нарушението на член 42, параграф 3 и член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, във връзка с правило 20, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 г. за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 187).

По допустимостта на исканията на СХВП

Доводи на страните

22 СХВП смята, че исканията на жалбоподателя са основателни, тъй като обжалваното решение не е в съответствие с възприетата от нея практика относно допустимостта на възраженията и основанията за тях.

23 Встъпилата страна се противопоставя на възможността СХВП да се присъедини към предявената от жалбоподателя жалба. Тя смята, че подобно действие е противоречиво и несъвместимо с принципите за защита на правата и за правната сигурност. В действителност СХВП искала отмяна на прието от самата нея решение. При подобна промяна в позицията на СХВП се налагало да бъде изслушан апелативният състав, освен ако имало законодателни промени или нови обстоятелства, които обосновават тази съществена промяна. В случая обаче такива не били налице.

24 Встъпилата страна смята, че практиката на Първоинстанционния съд, на която СХВП се основава, за да обоснове поведението си, не се отнася до случаи като настоящия.

25 Освен това встъпилата страна твърди, че тя трябвало да може да разчита на защитата, предвидена в член 130, параграф 1 и член 133, параграф 2 от Процедурния правилник, съгласно които жалбите се насочват срещу СХВП в качеството ѝ на ответник, като съгласно член 134, параграф 2 от Процедурния правилник единствено встъпилите страни могат да се присъединят към исканията на главна страна или да встъпят в подкрепа на тези искания. В случая обаче встъпилата страна била единствената, която реално защитавала обжалваното решение, и по този начин СХВП накърнявала процесуалното ѝ положение.

Съображения на Първоинстанционния съд

26 Във връзка с производство относно решение на апелативен състав, който се е произнесъл по повод на процедура по възражение, Първоинстанционният съд е приел, че въпреки че СХВП няма необходимата процесуална легитимация да обжалва решение на апелативен състав, тя не е длъжна систематично да защитава всяко обжалвано решение на апелативен състав или да иска задължително отхвърлянето на всяка жалба срещу такова решение (Решение на Първоинстанционния съд от 30 юни 2004 г. по дело GE Betz/СХВП — Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, Recueil, стр. II-1845, точка 34 и Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2005 г. по дело Peek & Cloppenburg/СХВП (Cloppenburg), T-379/03, Recueil, стр. II-4633, точка 22).

27 Не съществува пречка СХВП да се присъедини към искане на жалбоподателя или да се ограничи до това да остави вземането на решение на Първоинстанционния съд, като представи всички доводи, които смята за уместни с оглед решаването на спора (Решение на Първоинстанционния съд по дело BIOMATE, посочено по-горе, точка 36 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Cloppenburg, посочено по-горе, точка 22). Тя обаче не може да иска отмяна или изменение на решението на апелативния състав по въпрос, който не е бил повдигнат в жалбата, нито да посочва правни основания, които не са били повдигнати в нея (вж. в този смисъл Решение на Съда от 12 октомври 2004 г. по дело Vedial/СХВП, C-106/03 P, Recueil, стр. I-9573, точка 34 и Решение на Съда по дело Cloppenburg, посочено по-горе, точка 22).

28 Първоинстанционният съд впрочем е приел също, че тази съдебна практика се прилага както към производствата inter partes, така и към производствата ex parte (Решение на Съда по дело Cloppenburg, посочено по-горе, точка 24).

29 От посочената съдебна практика следва, че исканията, с които СХВП се присъединява към исканията на жалбоподателя за отмяна, трябва да бъдат обявени за допустими, доколкото същите, както и представените в тяхна

подкрепа доводи, не надхвърлят рамките на исканията на жалбоподателя и на изтъкнатите от него правни основания. В настоящото дело обаче СХВП е спазила посочените рамки, тъй като в подкрепа на исканията си за отмяна на обжалваното решение е посочила същите правни основания като тези на жалбоподателя.

30 Оттук следва, че в случая СХВП може да поиска отмяна на обжалваното решение, без при това да измени обхвата на правния спор. Следва да се приеме, че исканията на СХВП са допустими.

По обхвата и предмета на спора

Доводи на страните

31 Встъпилата страна смята, че за решаването на настоящия спор не следва да се проверява допустимостта на възражението на жалбоподателя пред СХВП. Според нея обжалваното решение е отхвърлило възражението не като недопустимо, а по същество, т.е. като необосновано. Следователно в настоящото дело не ставало въпрос за разглеждане на разпоредбите, регламентиращи съдържанието на документа, с който е отправено възражението, а по-скоро за член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, тъй като спорът бил породен от липса на доказателства и аргументи в подкрепа на възражението.

32 Жалбоподателят и СХВП оспорват доводите на встъпилата страна.

Съображения на Първоинстанционния съд

33 След преглед на мотивите на обжалваното решение следва да се приеме, въпреки наличието на известна терминологична неяснота, че апелативният състав отхвърля възражението въз основа на съображения, свързани с допустимостта.

34 По-специално съображенията, изложени в точка 16 от посоченото решение, се отнасят до допустимостта на възражението, независимо че това понятие не се използва. Всъщност, като приема, че въпросът дали отделът по споровете е компетентен да анализира възражението по същество трябва да бъде решен преди разглеждане на спора по същество, апелативният състав дава да се разбере, че посоченият въпрос не е по съществото на спора. Освен това в точка 17 от същото решение апелативният състав извършва проверка на допустимостта на възражението, тъй като установява, че подаденият от жалбоподателя формуляр е засегнат от съществен недостатък.

35 Вярно е, че в това отношение той не достига до явния извод, че възражението за недопустимо. Напротив, в точка 19 in fine, както и в точка 21, съдържаща окончателния извод в текста на обжалваното решение на езика на процедурата, апелативният състав отбелязва на две места отхвърлянето на възражението „като неоснователно“. В случай обаче на несъответствие между действителния смисъл на решение на апелативния състав и използваните в мотивите му понятия Първоинстанционният съд следва да тълкува решението, за да установи истинското му съдържание.

36 В това отношение следва да се установи, че апелативният състав не посочва никъде основателността на възражението, а именно въпросът дали в конкретния случай е налице вероятност от объркване между конфликтните знаци. Следователно, въпреки че изразите в мотивите на обжалваното решение

относно отхвърлянето на възражението изглежда са указание в обратния смисъл, налага се изводът, че възражението на жалбоподателя не е отхвърлено като неоснователно, а като недопустимо.

37 Поради това възражението на встъпилата страна не следва да бъде уважено.

По допустимостта на възражението

Доводи на страните

38 Жалбоподателят твърди, че подаденият от него формуляр изрично посочвал, че възражението се основава на по-ранна марка и на вероятност от объркване. Това било достатъчно, за да бъде изпълнено минималното изискване за мотивиране, предвидено в член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 и правило 18 от Регламент № 2868/95, тъй като, от една страна, основанието на възражението можело да бъде изведено от сведенията, предоставени с възражението, а от друга страна, тези сведения позволявали както на заявителя, така и на СХВП, да разберат основанието на възражението.

39 Освен това правило 20, параграф 3 от Регламент № 2868/95 ясно предвиждало, че липсата на подробно посочване на факти и доказателства във връзка с основателността на възражението не съставлявало основание за недопустимост на последното.

40 СХВП изтъква, че в подадения от жалбоподателя формуляр ясно и недвусмислено се посочвало на езика на процедурата, а именно испански, че възражението се основавало върху съществуването на по-ранна марка — в конкретния случай ясно установена общностна регистрация — и върху съществуването на вероятност от объркване.

41 Член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 предвиждал, че възражението трябва да бъде направено писмено и да уточнява основанията, на които е направено, но това не означавало, че за да бъде допустимо, то трябва да съдържа подробно описание на причините, поради които възразяващият смята, че основанието или основанията, посочени от него във възражението, се потвърждават. В това отношение член 42, параграф 3, последно изречение предвиждал предоставянето на факти, доказателства и аргументи от възразяващия само като възможност, което се потвърждавало и от текстовете на Регламент № 40/94 на другите езици.

42 СХВП подчертава, че тази позиция съответства и на възприетата от нея практика по въпросите за допустимостта на възраженията, посочени в насоките относно процедурата по възражение.

43 Встъпилата страна твърди, че макар винаги да е оспорвала възражението само по същество, от това не можело да се заключи, че тя приема за допустимо възражение, което било до такава степен ненадлежно изготвено.

44 Освен това встъпилата страна смята, че с жалбата си жалбоподателят не оспорвал правилното прилагане на Регламент № 40/94 от страна на апелативния състав. Жалбоподателят не бил изпълнил задължението си да предостави доказателства и аргументи, които да обосноват възражението, а доказателствата и данните, за които се твърдяло, че били на разположение на отдела по споровете, се състояли само в краткото и общо посочване във формуляра на възразяващия на „вероятност от объркване“.

Съображения на Първоинстанционния съд

45 Правило 18 от Регламент № 2868/95, в редакцията в сила към момента на настъпване на фактите, определя условията, при които СХВП може да отхвърли възражението като недопустимо. Тези условия са следните: неспазване на изискванията на член 42 или на други разпоредби от Регламент № 40/94 и от Регламент № 2868/95, както и липса на ясно посочване на заявката за марка, срещу която се прави възражението, или на по-ранната марка, на която то се основава.

46 В настоящото дело е безспорно, че в подадения от жалбоподателя формуляр се съдържат точно посочване на оспорваната заявка, както и на по-ранната марка на Общността, на която се прави позоваване. Следователно остава да се провери дали възражението отговаря на изискванията на член 42 от Регламент № 40/94, както и на правило 15 от Регламент № 2868/95.

47 Правило 15 от Регламент № 2868/95, в редакцията в сила към момента на настъпване на фактите, посочва реквизитите, които трябва да съдържа възражението, като ги разпределя в четири групи,отнасящи се съответно до заявката, срещу която е подадено възражението, по-ранната марка или по-ранното право, на които се основава възражението, възразяващият и основанията, на които почива възражението. По отношение на последната точка, разглеждана в настоящото дело, се изисква само „точно описание“ на основанията.

48 Член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 предвижда в тази връзка, че възражението трябва да бъде направено писмено и да уточнява основанията, на които е направено. Съгласно последното изречение от същия параграф в определен от СХВП срок възразяващият може да предостави в подкрепа на възражението факти, доказателства и аргументи.

49 Що се отнася до допустимостта на възражението, от горното следва, първо, че основанията за него трябва да бъдат описани точно, и второ, че следва да се прави разлика между понятията „основания“, от една страна, и „факти, доказателства и аргументи“, от друга страна. Основанията на възражението действително са необходимо условие за неговата допустимост, докато представянето на факти, доказателства и аргументи в това отношение е само факултативно, което става ясно от използваната дума „може“ (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 13 юни 2002 г. по дело Chef Revival USA/СХВП — Massagué Marín (Chef), T-232/00, Recueil, стр. II-2749, точка 31).

50 Следва да се приеме обаче, че текстът „възражението се основава на вероятност от объркване“, посочен от жалбоподателя в рубриката „Основания на възражението“ от формуляра, съставлява съвсем ясно и точно описание на основанието за отказ за регистрация, предвидено в член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94. По-конкретно този текст е позволявал както на СХВП, така и на заявителя да разберат основанието на възражението и да организират съответно проверката и защитата си по случая.

51 Макар само по себе си съдържанието на официалния формуляр на СХВП да не обвързва Първоинстанционния съд, неговият анализ само потвърждава тази констатация. Всъщност в рубриката „Основания на възражението“ от документа се съдържа поле за отбелязване с номер 94, след което е посочено „Вероятност от объркване“. Следователно при попълване на официалния формуляр е достатъчно да се направи отбелязване в това поле, за да се посочи основанието на възражението. В това отношение следва да се подчертае, че използването на официалния формуляр съвсем не е задължително. Това произтича от правило 83, параграф 6 от Регламент № 2868/95, в което е предвидена възможност да се използват формуляри със същото съдържание и формат като тези на СХВП, като например компютърно създадени формуляри. От горното следва, че изискванията към съдържанието на неофициален формуляр не могат да бъдат по-строги, отколкото към съдържанието на официален формуляр. Изричното посочване, направено от жалбоподателя в неговия формуляр, е също толкова точно, колкото и отбелязването в предвиденото за това поле от официалния формуляр.

52 Следователно подаденото с формуляра възражение на жалбоподателя е било допустимо.

По въпроса дали отделът по споровете е превишил своята компетентност, като не е отхвърлил възражението като неоснователно поради липса на превод на Пояснение на основанията

Доводи на страните

53 Жалбоподателят твърди, че съгласно правило 20, параграф 3 от Регламент № 2868/95 отделът по споровете е можел да се произнесе по възражението въз основа на доказателствата, с които е разполагал. В това отношение той отбелязва, че макар аргументите му, съдържащи се в Пояснение на основанията, да не са били приети от отдела по споровете, по-късните му аргументи от 20 декември 2002 г., в отговор на становището на встъпилата страна от 21 октомври 2002 г., са били приети и приложени към преписката към момента на произнасяне на решението на отдела по споровете. Жалбоподателят подчертава, че последният документ, разглеждан във връзка с формуляра, позволявал да се уточнят и ясно да се определят границите на спора и защитаваните от страните позиции.

54 Според СХВП в конкретния случай отделът по споровете е имал възможност да се произнесе по възражението, тъй като бил запознат с всички релевантни обстоятелства, а именно заявката за марка на Общността и стоките, по отношение на които е било направено възражението, по-ранното право, на което се е основавало възражението (като се има предвид, че е ставало въпрос за марка на Общността), стоките, за които се е отнасяло възражението, и посоченото основание — вероятност от объркване.

55 Встъпилата страна твърди, че аргументацията на първи апелативен състав е безупречна и е в съответствие с член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94 и с практиката на Първоинстанционния съд.

56 Тя смята, че подаденият от жалбоподателя формуляр е бил засегнат от съществен порок, тъй като се ограничавал да посочи „вероятност от объркване“ като основание на възражението, без да съдържа допълнителна обосновка. Отделът по споровете обаче разгледал и частично уважил възражението. С това той нарушил „диспозитивното начало“, както и принципите за привеждане на доказателства от страните и за равни процесуални възможности, които са ръководни за процедурата по възражение и са установени с член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94. Съгласно същата разпоредба СХВП не можела да пристъпи към служебна проверка на фактите в процедура, свързана с относителни основания за отказ за регистрация, а напротив — проверката се ограничавала до посочените правни основания и до представените от страните искания, което било израз на процесуалното правило iudex judicare debet secundum allegata et probata partibus.

57 Встъпилата страна изтъква, че само общото отбелязване на „вероятност от объркване“ не било достатъчно, за да се изпълни произтичащото от член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94 задължение, което прехвърляло върху възразяващия тежестта за привеждане на твърдения и за доказване на реалното съществуване на посоченото основание на възражението. Необходимо било да се посочи и да се докаже, че факторите, определящи съществуването на вероятност от объркване, са налице в конкретния случай. Ако възразяващият не изпълнел това задължение, СХВП не можела да поправи това бездействие; последната всъщност не била компетентна да пристъпи към служебна проверка, тъй като трябва да бъде безпристрастна и не може да действа едновременно в качеството на съдия и на страна. Следователно според встъпилата страна СХВП била длъжна да наложи санкцията, произтичаща от неизпълнението на посоченото процедурно задължение, а именно отхвърляне на възражението като неоснователно. Практиката на Първоинстанционния съд потвърждавала това (Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 2003 г. по дело Éditions Albert René/СХВП — Trucco (Starix), Т-311/01, Recueil, стр. II-4625, точка 69 и Решение на Първоинстанционния съд от 22 юни 2004 г. по дело „Drie Mollen sinds 1818“/СХВП — Nabeiro Silveria (Galáxia), Т-66/03, Recueil, стр. II-1765, точка 43). Макар в точка 51 от жалбата жалбоподателят да твърдял, че посочената съдебна практика не можела да обхване и процедурите по възражение, Първоинстанционният съд изрично бил приел обратното в точки 43 и 44 от решението по дело Galáxia.

Съображения на Първоинстанционния съд

58 В настоящото дело е безспорно, че подаденият от жалбоподателя в СХВП формуляр съдържа в рубриката „Основания на възражението“ само отбеляз-

ване „вероятност от объркване“ и че изготвеното на английски език Пояснение на основанията не може да бъде взето предвид от отдела по споровете. Въпросът дали отделът по споровете може при тези обстоятелства законосъобразно да разгледа възражението по същество трябва да бъде разгледан с оглед на член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, съгласно който в процедура, свързана с относителни основания за отказ за регистрация, проверката се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, предоставени от страните, и търсеното решение, както и с оглед на правило 20, параграф 3 от Регламент № 2868/95, който в редакцията в сила към момента на настъпване на фактите уточнява, че ако заявителят не представи никакъв аргумент, СХВП може да се произнесе по отношение на възражението въз основа на доказателствата, с които разполага.

59 Първоинстанционният съд обаче вече е приел, че в процедура, свързана с относителни основания за отказ, така както е посочено в самия член 74, параграф 1 in fine от Регламент № 40/94, проверката на СХВП се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, предоставени от страните, и търсеното решение. В този смисъл, когато се произнася по жалба срещу решение, което прекратява процедура по възражение, апелативният състав може да основе решението си само върху относителните основания за отказ, на които засегнатата страна се позовава, както и върху свързаните с тях факти и доказателства, предоставени от страните. Критериите за прилагане на относително основание за отказ или на която и да е друга разпоредба, посочени в подкрепа на исканията на страните, естествено съставляват част от правните обстоятелства, подлежащи на проверка от СХВП (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 1 февруари 2005 г. по дело SPAG/СХВП — Dann и Backer (HOOLIGAN), T-57/03, Recueil, стр. II-287, точка 21 и посочената съдебна практика).

60 Следователно трябва да се провери на първо място дали отделът по споровете се е ограничил само до проверка на фактите, доказателствата и аргументите, предоставени от страните и търсеното решение и, на второ място, дали доказателствата, с които той е разполагал по време на проверката, са били достатъчни да обосноват решението му за частично уважаване на възражението.

61 На първо място, по отношение на фактите, доказателствата и аргументите, предоставени от страните, и търсеното решение вече беше установено (вж.

точки 46 и 50 по-горе), че формулярът, подаден от жалбоподателя пред СХВП, ясно е посочвал, че волята на жалбоподателя е да предяви възражение срещу разглежданата заявка за марка на Общността и в това отношение се позовава на вероятност от объркване. Отделът по споровете следователно не е надхвърлил нито исканията на страните, нито фактите, доказателствата и аргументите, предоставени от жалбоподателя; от това следва, че той е спазил определената от жалбоподателя рамка на правния спор.

62 На второ място, по отношение на въпроса дали доказателствата са били достатъчно, Първоинстанционният съд счита, че решението на отдела по споровете е можело да бъде законосъобразно прието въз основа на доказателствата, с които той е разполагал към момента на приемането му. Всъщност проверката на това решение разкрива, че всички фактически данни, върху които отделът по споровете се основава, са били на негово разположение, без да е било необходимо да се прибягва към изготвеното на английски език Пояснение на основанията, по отношение на което посоченото решение изрично установява, че не може да бъде взето предвид. Преценката на основателността на възражението, състояща се в проверка на вероятността от объркване между заявената марка и по-ранната марка, е изложена на страници 5—8 от решението.

63 Първо, като сравнява съответните стоки, отделът по споровете установява, че стоките от класове 29 и 31, за които се отнася заявката за марка на Общността, са обхванати и от по-ранната марка с едно изключение, което обаче се отнася до стока, много сходна с друга обхванатата от по-ранната марка стока. По същия начин за някои от посочените в заявката стоки от клас 30 отделът по споровете смята или че показват определено ниво на сходство с обхванати от по-ранната марка стоки, или че образуват група от стоки, която включва такива стоки, или са дори идентични с тях. По отношение на другите стоки от клас 30 отделът по споровете установява, че те са различни от обхванатите от по-ранната марка.

64 На следващо място, по отношение на сравнението на спорните знаци отделът по споровете, като се позовава на практиката на Съда в тази област (Решение

от 11 ноември 1997 г. по дело SABEL, C-251/95, Recueil, стр. I-6191, точка 23), пристъпва към проверка на слуховите, визуалните и идейните сходства между двете марки. Той установява по-специално известна степен на фонетично сходство и визуално сходство на двете марки, като преценява, че не е възможно идейно сравняване на знаците, тъй като думата „calvo" има значение единствено на испански език (плешив), докато думата „calavo" на всички езици на Общността ще се възприема като марка, която е плод на въображението.

65 В заключение отделът по споровете обобщава, че конфликтните знаци са визуално сходни със слаба степен на слухово сходство в рамките на обща преценка, като различаване в концептуално отношение е възможно само за испанския потребител, както и че съществува идентичност или сходство между някои стоки, за които е регистрирана по-ранната марка, и посочените в заявката за марка на Общността, попадащи в класове 29, 30 и 31. Освен това отделът по споровете установява, че съответните стоки са за ежедневна консумация и при покупката им потребителят не отделя особено голямо внимание. На основание на изтъкнатите съображения той смята, че по отношение на посочените идентични или сходни стоки съществува вероятност от объркване между въпросните марки, която включва риска от свързване.

66 Следва да се приеме, че проверката, чиято основателност впрочем не се оспорва от встъпилата страна, се вписва съвсем точно в рамките на това, което отделът по споровете е трябвало да провери след искането на жалбоподателя, а именно вероятността от объркване. Тази проверка е можела да бъде извършена единствено въз основа на сравнение на спорните знаци и на съответните стоки. Цялата свързана с тези два критерия информация се е съдържала в заявката за марка, в регистрацията на по-ранната марка и във формуляра, без да бъде необходимо да се прибягва към Пояснение на основанията на жалбоподателя, нито към други източници на информация.

67 В това отношение настоящият случай следва да се разграничи от тези, довели до решенията по дела Starix и Galáxia, посочени по-горе, на които са се позовали апелативният състав в обжалваното решение и встъпилата страна в писмения си отговор. Всъщност, както става ясно от точка 64 от Решение по дело Starix и от точка 38 от Решение по дело Galáxia, жалбоподателите в двете дела изтъкват пред Първоинстанционния съд реномето на по-ранната марка (член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94). Макар обаче жалбоподателите по тези две дела да са отбелязали реномето на своите съответни марки в рамките на процедурата пред СХВП, все пак това отбелязване е било направено между другото, в рамките на доводи, съсредоточени върху член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, в подкрепа на твърдението за наличие на вероятност от объркване, без да се прави позоваване на член 8, параграф 5 от посочения регламент (Решение по дело Starix, точка 68 и Решение по дело Galáxia, точка 41), а по делото, по което е постановено решението по дело Starix — без да е предоставено каквото и да било доказателство за реноме (Решение по дело Starix, точка 12). При тези обстоятелства Първоинстанционният съд отхвърля твърдението за нарушение, отправено от жалбоподателите по посочените две дела, според което апелативният състав трябвало да провери член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94, на който те не са се били позовали. За разлика от това, както бе установено по-горе, в настоящото дело не само че по време на процедурата пред СХВП жалбоподателят ясно се е позовал на правното основание, изведено от член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, но и СХВП е разполагала с всички фактически данни за проверка на основателността на посоченото правно основание.

68 От посоченото по-горе следва, че отделът по споровете не е превишил своята компетентност, като не е отхвърлил като неоснователно възражението на жалбоподателя поради липса на превод на Пояснение на основанията. Следователно апелативният състав е допуснал грешка в прилагането на правото, като е отменил решението на отдела по споровете и като е отхвърлил възражението като неоснователно.

69 От това следва, че единственото правно основание на жалбоподателя следва да бъде уважено, като се установи, че обжалваното решение нарушава член 42, параграф 3 и член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 20, параграф 3 от Регламент № 2868/95.

По съдебните разноски

70 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като СХВП е загубила делото, доколкото обжалваното решение е отменено, тя трябва да бъде осъдена в съответствие с искането на жалбоподателя да заплати съдебните разноски, направени от него. Тъй като изтъкнатото от встъпилата страна становище не е прието, тя следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) **Отменя решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (СХВП) от 8 ноември 2004 г. (преписка R 159/2004-1).**

2) **Наред с направените от нея съдебни разноски СХВП понася и съдебните разноски, направени от жалбоподателя.**

3) Встъпилата страна понася направените от нея съдебни разноски.

Pirrung Meij Pelikánová

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 16 януари 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

J. Pirrung